

1

Adembenemend

Misschien vraagt deze vleeszak met ogen zich af waarom deze raamloze kamer stalen wanden heeft en de speciale deur met rubberen strips is afgezet. Wel weet ik zeker dat ze haar hersens breekt over de spiegel, anderhalve meter lang en één meter breed, geïntegreerd in de muur. Ik kan haar natuurlijk vertellen dat deze geharde spiegel is bewerkt met een coating van metaaloxide en ik haar vanaf de verduisterde kant observeer, en waarom de kamer luchtdicht is afgesloten. Ik kan haar ook via de intercom opbiechten dat ik niet van plan ben haar leven te sparen. En ik kan haar uitleggen dat haar gezicht en tong en ogen al zullen opzwellen voordat ik alle lucht uit de kamer heb weggezogen, en dat ze daarna nog een uiterst pijnlijke doodstrijd van zo'n vijftien, twintig seconden doormaakt.

Dat zou ik allemaal kunnen doen.

Allicht vertel ik haar niks. Met verklappen wat haar zoal wacht, vergal ik mijn plezier. Bovendien heeft zij onderhand geen greintje belangstelling meer in uitleg en antwoorden.

Met mijn blikken op het glas geconcentreerd hijg ik van genot. Intussen bonkt deze vleeszak met ogen niet langer met al haar kracht tegen de doorkijkspiegel. Evenmin schopt ze nog tegen de muren of probeert ze de deur in te beuken. Haar doodsnood was kort maar werkelijk verrukkelijk. Haar vaalblauwe gezicht, met uitgestoken tong en ogen die letterlijk twee keer zo groot zijn als vóórdát ik de lucht langzaam uit de kamer zoog, is mijn eerste beloning. Wanneer haar lichaam bewegingloos op de grond ligt, laat

De Sissende Duivel me weten dat hij tevreden is. Mijn grotere beloning.

Mijn lippen aflickend geniet ik nog even van het schouwspel aan de andere kant van de spiegel. Ook mijn meester geniet. Hij dankt mij een tweede keer met zijn voldoening. Ik stop mijn hand in mijn broek, en honger alweer naar een volgend slachtoffer.

~

Mark was voorbereid toen hij voor Het Great Lake Plaza hotel stond. Eddie had hem al uitvoerig gewaarschuwd. En inderdaad, naar de normen van de elegante eeuw waarin het was gebouwd, was het hotel een fantasieloos gebouw. Het was geen troost dat hij er noodgedwongen een kamer moest boeken en hij had evenmin geen groot verlof had opgenomen om de toeristische attracties van Chicago te bewonderen. Eds, Eddies – Edward voor zijn vader – laatst bekende adres was een kamer in dit hotel. Nummer 336.

Terwijl Mark hoofdschuddend van tegenzin de inhoud van Eds laatste brief nog eens door zijn hoofd liet gaan, liep hij richting hoofdingang. Ed, Eddie, had twee van de zes kantjes verbruikt om over kamer 336 en de rest van het hotel te klagen. Het stonk er vooral, scheen. *“... alsof er ergens een stapel ratten ligt weg te rotten, Mark, en niemand die stinkende verzameling ongediertelijken kan vinden. Ik loop hier het liefst met dichtgeknepen neus door de gangen, en dan nog protesteert mijn maag hevig omdat hij gedwongen is te gaan waar ik ga.”*

Zijn brieven. Daaraan denken maakte dierbare, licht komische herinneringen los. Ed zou nooit van zijn lang-zal-tie-leven laptops of sociale media omarmen. Dat was een van zijn eigenaardige karaktertrekjes. Dat en het schrijven van ellenlange, papieren brieven vol gevleugelde zinnen.

Een mobiele telefoon was evenmin aan hem besteed. Zelfs de hoorn van een ouderwetse telefoon liet Eddie het liefst op de haak liggen. Hij wilde niemand lastigvallen, een brief kon iemand lezen op een tijdstip dat beter uitkwam.

Omdat hij zo van pen en papier hield, schreef hij wel altijd een brief wanneer hij op een van zijn langere zwerftochten ging. Daarin liet hij dan weten dat niemand zich zorgen om hem behoefde te maken. Mark klemde zijn vingers nu rond zo'n brief, in een zak van zijn blazer. Maar deze keer was Eds stijl anders geweest: minder subtiel, directer van toon. Voor zijn doen dan. En sinds deze voor hem oppervlakkige brief had Ed niks meer van zich laten horen. Onder meer om deze twee redenen...